

РЕШЕНИЕ

№ 5

гр. Смолян, 05.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – СМОЛЯН в публично заседание на двадесет и осми ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: *

при участието на секретаря *
като разглежда докладваното от *Административно наказателно дело № 20225440200348 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 59 и сл. ЗАНН.

Постъпила е жалба от С. А. Л., с ЕГН: *****, с адрес: *, депозирана чрез процесуалния представител - адв. * * – АК – гр. Смолян, със съдебен адрес: *против Наказателно постановление № 2/07.07.2022г., издадено от Началника на РУ на МВР – гр. Смолян, с което на жалбоподателя за нарушение на разпоредбата на чл. 96, ал. 4, пред. 2 и 3 от ЗОБВВПИ и на основание чл. 190, ал. 1 ЗОБВВПИ и чл. 53 ЗАНН е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 500 лева.

Жалбоподателят излага, че при съставянето на АУАН не е бил запознат с доказателствата, които евентуално подкрепят изложеното в него. В жалбата се твърди, че ако при извършената полицейска проверка са били установени визираните в закона нарушения по чл. 96, ал.4 ЗОБВВПИ, е следвало веднага да бъде съставен АУАН. Поддържа се, че наказателното постановление е издадено при допуснато съществено процесуално нарушение, доколкото наказващият орган не е изложил мотиви дали са налице предпоставките на чл. 28 ЗАНН, съгласно задължителната съдебна практика. Претендира се за отмяна на атакуваното НП и присъждане на разноски.

В съдебно заседание пред въззивния съд, жалбоподателят – С. Л., редовно призован, не се явява. Представява се от адв. *, който поддържа жалбата.

Ответникът по жалбата – *, редовно призован, не се явява. Представява

се от юрисконсулт *, който излага становище за неоснователност на жалбата. Претендира присъждане на разноски за юрисконсултско възнаграждение.

* – гр. Смолян – редовно призована, не изпраща представител в съдебно заседание и не ангажира становище.

Районен съд – гр. Смолян, след като се запозна със събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, намира за установено от фактическа страна следното:

На 25.02.2022г. свидетелите Ю. А. и Д. Т. – с* били на работа и изпълнявали служебните си задължения на територията на РУ- гр. Смолян. Около 20:45 часа, двамата свидетели получили сигнал за възможно браконьерство в района на с. *, обл. Смолян. Двата свидетели извършили обход в района на селото, като около 22:00 часа забелязали два джипа да се включват в главния път III-8683 от черни пътища. Свидетелите А. и Т. спрели за проверка двата автомобила непосредствено преди входа на с. * в посока гр. Смолян – с. Смилян. В хода на извършената проверка, двамата свидетели установили, че в джип „*“, модел „*“, в багажното отделение, има труп на диво прасе. Установено било още, че на задна лява седалка в автомобила с рег. № * се возил жалбоподателят С. Л.. Същият държал ловна пушка между краката си, поставена на земята. Било установено, че жалбоподателят Л. притежавал разрешително за лов. Към момента на проверката, ловната пушка в ръцете на жалбоподателя не била поставена в калъф, както и не била поставена скоба на пусковия механизъм. Свидетелите А. и Т. взели обяснения от жалбоподателя Л., след което уведомили дежурния, като същият изпратил на място представител на горско стопанство – с. Смилян. Уведомена за случая била и *.

По повод установеното нарушение, на 26.04.2022г., свидетелката И. С. – полицейски инспектор в РУ на МВР – гр. Смолян съставила и връчила на жалбоподателя Акт за установяване на административно нарушение по чл. 96, ал. 4, пред. 2 и 3 от ЗОБВВПИ.

На 07.07.2022г. наказващият орган издал атакуваното Наказателно постановление № 2/07.07.2022г., с което на жалбоподателя С. Л., за нарушение на разпоредбата на чл. 96, ал. 4, пред. 2 и 3 от ЗОБВВПИ и на основание чл. 190, ал. 1 ЗОБВВПИ и чл. 53 ЗАНН било наложено административно наказание „глоба“ в размер на 500 лева.

Видно от изготвената справка от инспектор „КОС“ при РУ на МВР – гр. Смолян /на л. 13 от делото/, жалбоподателят С. Л. притежава разрешение за носене, употреба и съхранение № */24.02.2022г. на ловна карабина *

Така възприетата от въззивния съд фактическа обстановка се установява по несъмнен начин от събраните по делото доказателства – показанията на свидетелите И. С., Д. Т. и * А., които съдът кредитира като обективни, логични и последователни, както и приложените към делото писмени доказателства - АУАН №2/26.04.2022 г.; Докладна записка от 26.04.2022 г.; Докладна записка от 26.02.2022 г.; Докладна записка от 29.03.2022 г. Сведение от Ю. А. с дата 20.04.2022 г.; Сведение от Д. Т. с дата 18.04.2022 г.; Обяснение от С. Л. от 25.02.2022 г.; Обяснение от С. Л. от 26.04.2022 г.;

Искане за поименна справка от 29.03.2022 г.; писмо до директора на * от 01.03.2022 г.; писмо до началник РУ- Смолян; Доклад до ЮЦДП- Смолян от *; Заповед № 8121з-595/26.05.2015 г.; писмо до РС- Смолян с вх. № 4036/10.08.2022 г.; НП №2/07.07.2022 г.; писмо с вх. № 4312/25.08.2022г.

Изброените доказателства са логични, непротиворечиви, взаимно допълващи се и в пълнота разкриват възприетата от въззивната инстанция фактическа обстановка.

Правни изводи:

Жалбата е депозирана в законоустановения срок и изхожда от лице, което притежава активна процесуална легитимация. Същата е насочена срещу акт, подлежащ на съдебен контрол, поради което се явява процесуално допустима и следва да се разгледа по същество. Разгледана по същество, жалбата е **неоснователна**, а атакуваното наказателно постановление е законосъобразно и правилно.

На жалбоподателя е наложено административно наказание за извършено нарушение по чл. 96, ал. 4 от ЗОБВВПИ. Посочената законовa разпоредба предвижда, че лицата, получили разрешение за носене и употреба на огнестрелни оръжия и боеприпаси за тях за ловни или спортни цели, пренасят огнестрелното оръжие без поставени в него или в зарядното устройство боеприпаси, а барута и капсулите по чл. 6, ал. 5, т. 1 и 2 – разделно. Оръжието се пренася в затворен транспортен куфар. Дългоцевното оръжие може да се пренася и в калъф със заключващо устройство на спусъка.

За нарушение на този текст, административнонаказателната отговорност на жалбоподателя С. Л. е ангажирана на основание чл. 190, ал. 1 от ЗОБВВПИ. Нормата на чл. 190, ал. 1 от ЗОБВВПИ гласи, че лице, получило разрешение за носене и употреба на огнестрелно оръжие и боеприпаси за спортни или ловни цели, което пренася огнестрелното оръжие, боеприпасите за него, барута и капсулите по чл. 6, ал. 5 в нарушение на изискванията на чл. 96, ал. 4, се наказва с глоба в размер на 500 лв. По делото безспорно се установи, че на 25.02.2022г. жалбоподателят е пренасял законно притежаваното от него огнестрелно ловно оръжие – ловна карабина марка „*, кал. 30-06 № *в нарушение на изискванията на чл. 96, ал. 4 от ЗОБВВПИ. За това ловно оръжие жалбоподателят е имал разрешение за носене и употреба, но не е спазил изискването да го пренася в затворен транспортен куфар или в калъф със заключващо устройство на спусъка. Изложеното сочи, че в случая са налице елементите от обективната страна на нарушението по чл. 96, ал. 4 от ЗОБВВПИ. За да е налице административно нарушение е необходимо да има деяние действие или бездействие, което нарушава установения ред на държавно управление, трябва да е извършено виновно и е да е обявено за наказуемо с административно наказание, налагано по административен ред. Деянието, обявено за административно нарушение е виновно, когато е извършено умишлено или непредпазливо. Деянието е умишлено, когато деецът е съзнавал общественотоопасния му характер и е искал или допускал настъпването на неговите общественотоопасни последици. Докато непредпазливо е това деяние, при което деецът не е предвиждал настъпването

на общественотоопасните последици, но е бил длъжен и е могъл да ги предвиди, или когато е предвиждал настъпването им, но е мислил да ги предотврати.

В настоящия случай, административното нарушение е извършено умишлено, тъй като жалбоподателят Л., като лице, на което е издадено надлежно разрешително по реда на ЗОБВВПИ, е бил наясно с правилата за съхранение, носене и употреба на огнестрелно оръжие и боеприпаси, но въпреки това съзнателно не ги е спазил. Ето защо, настоящият съдебен състав приема, че правилно е реализирана неговата административнонаказателна отговорност за извършеното нарушение. Наложено е в единствено възможния по закон размер и съдът няма правомощия да го намали, предвид нормата на чл. 27, ал. 5 от ЗАНН.

При извършената служебна проверка не бяха констатирани нарушения на процесуалните правила или на материалния закон, допуснати в хода на административнонаказателното производство. Актът за установяване на административно нарушение и обжалваното наказателно постановление са съставени правилно и законосъобразно, от компетентен орган, съдържат необходимите реквизити съгласно чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН. Нарушението е пълно описано с всички относими към състава признаци, посочени са датата, мястото и обстоятелствата, при които е извършено. От изложеното в акта и наказателното постановление става ясно какво деяние е осъществено от жалбоподателя, кога и къде е извършено и каква е неговата правна квалификация, като не е налице съществено нарушение на процесуалните правила, което да ограничава правото на защита на нарушителя и да опорочава атакувания акт до степен, налагаща отмяната му. Правилна е и дадената от АНО правна квалификация на деянието, тъй като констатираното нарушение и установената по делото фактическа обстановка съответстват на посочената като нарушена правна норма на чл. 96, ал. 4 от ЗОБВВПИ, както и на санкционната такава по чл. 190, ал. 1 от ЗОБВВПИ. Предвид изложените съображения, атакуваното постановление следва да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно.

Съдът намира, че в настоящия случай не са налице предпоставките по чл. 28 ЗАНН, тъй като по делото липсват каквито и да е факти и обстоятелства, които да сочат на по-ниска степен на обществена опасност на деянието в сравнение с обичайните случаи.

Не може да бъде споделена тезата на процесуалния представител на жалбоподателя, че ако при извършената полицейска проверка са били установени визираните в закона нарушения по чл. 96, ал.4 ЗОБВВПИ, то е следвало веднага да бъде съставен АУАН. Това е така, доколкото законодателят не е регламентирал законово задължение актът за установяване на административно нарушение да бъде изготвен в момента на констатиране на нарушението. Именно поради тази причина в разпоредбата на чл. 34 ЗАНН са установени погасителни давностни срокове за съставяне на АУАН, които започват да текат от датата на откриване на нарушителя, или ако е изтекла една година от извършване на нарушението, а за данъчни нарушения – две години. Следователно, законодателят е предвидил, че до изтичане на установените в разпоредбата на чл. 34 ЗАНН давностни срокове, акт за

установяване на административно нарушение може да бъде съставен, като изтичането на тези срокове преклудира възможността да бъде ангажирана административнонаказателната отговорност на лицето.

Настоящият съдебен състав не споделя и виждането на жалбоподателя, че наказателното постановление е издадено при допуснато съществено процесуално нарушение, доколкото наказващият орган не е изложил мотиви дали са налице предпоставките на чл. 28 ЗАНН. Действително, наказващият орган не е изложил в НП съображения дали са налице предпоставките на чл. 28 ЗАНН, но този реквизит не е сред посочените от законодателя в разпоредбата на чл. 57 от ЗАНН реквизити на НП, поради което с непосочването му, наказващият орган не е нарушил процесуалния закон. Преценката на наказващия орган по приложението на чл. 28 от ЗАНН подлежи на съдебен контрол, съгласно ТР № 1/ 12.12.2007 г. на ВКС – "Съдът не може да бъде обвързан от решението на административен орган и не може да бъде възпрепятстван в правомощията си да проучи в пълнота фактите, релевантни за спора, с който е сезиран. Съдът изследва и решава всички въпроси, както по фактите, така и по правото, от които зависи изходът на делото". Цитираното дотук от ТР обаче не дава основание да се счита, че липсата на изрична преценка на наказващия орган по приложението на чл. 28 от ЗАНН представлява процесуално нарушение, водещо само по себе си до отмяна на санкционния акт. Затова и с тълкувателното решение на съдилищата е призната възможността за съдебен контрол по законосъобразност и при обективното наличие на предпоставките на чл. 28 от ЗАНН, правомощията да го приложи.

Предвид всичко изложено, съдът счита, че законосъобразно е била ангажирана административнонаказателната отговорност на жалбоподателя, като наложеното му наказание е правилно и законосъобразно индивидуализирано, поради което и атакуваното наказателно постановление следва да се потвърди. При този изход на спора, разноси се дължат в полза на ответника по жалбата – Началник на РУ на МВР – гр. Смолян, които съдът намира, че следва да бъдат определени на основание чл. 63д, ал. 4 ЗАНН и чл. 27е от Наредбата за заплащане на правната помощ в размер на 80 лева. Доколкото издателят на наказателното постановление се намира в структурата на Областна дирекция на МВР – гр. Смолян, именно в полза на същата в качеството ѝ на юридическо лице (чл. 37, ал. 2 от ЗМВР) следва да бъдат присъдени разноските по делото.

Мотивиран от гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Наказателно постановление № 2/07.07.2022г., издадено от *, с което на С. А. Л., с ЕГН: *****, с адрес: с. *, област * за нарушение на разпоредбата на чл. 96, ал. 4, пред. 2 и 3 от ЗОБВВПИ и на основание чл. 190, ал. 1 ЗОБВВПИ и чл. 53 ЗАНН, е наложено

административно наказание „глоба“ в размер на 500 лв. /петстотин лева/.

ОСЪЖДА С. А. Л., с ЕГН: *****, с адрес: с. *, област * да заплати в полза на ОДМВР – гр. Смолян сумата от 80лв. /осемдесет лева/, представляваща разноски за юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване в 14-дневен срок от получаване на съобщението за изготвянето му пред Административен съд – гр. Смолян по реда на Административно-процесуалния кодекс.

Съдия при Районен съд – Смолян: _____